

Av Jan Lilleby

Store deler av kristenheten tror at det vil bli slik, basert på Paulus' ord i 1. Tess. 4. Populært kalt for «Opprykkelsen» i de fleste kristne kretser. Det står slik:

«For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. 17: Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren.» 1. Tess. 4, 16-17.

Jeg skal forklare saken mer nøyaktig gjennom denne artikkelen, men allerede nå slippe 'egget' i korgen:

Paulus sitt uttrykk «...vi som lever...» i vers 17, er ikke i betydningen «oss, vi som er i menigheten».

Det er snakk om jødedommen. Det er de jødiske messianske troende samt deres proselytter (kalt ofte for grekere i Apostelgjerningene) som er «vi» i disse skriftordene.

Skiller vi ikke på dette, farer vi vill. Vi farer ikke vill i frelsen, men vill i evangeliets innhold og løfter.

Menighetens tid fantes ikke engang påbegynt på den tiden som er rapportert i Apostelgjerningene – en bibeldel som omfatter årene 32 til 62 e. Kr. – derav vet vi at Tessaloniker-epistlene ble skrevet i tidsrommet 54 – 56 e.

Kr. På denne tiden forkynte Paulus og hans medarbeidere bare Den nye Pakt til Israels hus, og Mose lov var gjeldende da den gikk hånd-i-hånd med forkynnelsen av Den nye Pakt, Rom. 3, 31. Paulus kalte dette budskapet for «Evangeliet om det løfte som ble gitt til fedrene» – Apg. 13, 32.

Ingen kjente til noe fritt nåde-evangelium ved tro alene, der himmelen oppe hos Gud var frelseshåpet. Nei, på den tiden forkyntes det bare håpet om et tusenårig kongerike i Israel som skulle styres av Messias-kongen Jesus Kristus ved hans komme så snart Israel hadde omvendt seg til ham og tatt vanddåpen, Apg. 2, 38 mv. Noe løfte om en evig himmel (gresk, epiuranos) finner vi ikke i denne tiden. Dette dukker ikke opp før etter at Apostelgjerningene er lukket i år 62, og vi åpner Efeserbrevet samt Kolosserne.

Vi skal ta en skrittvis gjennomgang omkring dette som har med at Gud en dag skal ta sin menighet inn i himmelen hos seg. For det skal han. Denne hendelse er ikke beskrevet verken i 1. Kor. 15 eller i 1. Tess. 4. Vi må til Kolosserne 3, 1-4. Og i Ef. 4, 30. Men vi tar dette gradvis.

OPPRYKKELSEN I 1. TESS. 4 ER ALDRI GITT TIL OSS SOM NOEN DEL AV FRELSESHÅPET.

Dersom vi ikke lærer oss å inndelegge Bibelen riktig hva gjelder tros- og frelseslære, vil vi fare vill hva gjelder selve innholdet i evangeliet gitt til oss.

Vi er helt nødt til å klargjøre hva som er lovt til oss, Kristi legeme, av Paulus også kalt «Ett nytt menneske» i Ef. 2, 15. I Kol. 1, 18 læres det at Jesus er «*...hodet for legemet, som er menigheten...*».

I NT skriftene (unntatt Efeserne og Kolosserne) er all troslære/frelseslære basert på apostlenes forkynnelsen til Israel om Den nye Pakt i Jesu blod. Denne forkynnelsen var hele tiden med Jesu immanente (overhengende) komme i sikte. Han skulle komme tilbake fra himmelen i det samme øyeblikk

som Gud anså Israel (nasjonalt) som omvendt til Jesus Kristus og viste lydighet til apostlenes lære, blant annet vanddåpen. Dette framgår helt tydelig av Peters to prekener referert i Apg. 2 og 3. Den nye Pakt var jo helt klart basert på Jesu offerdød på korset, og som blir omtalt i deres forkynnelse:

Apg. 2, 38: «Peter sa til dem: Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den hellige Ånds gave.»

Peters 'pinsetale' kulminerte med disse ord, etter først å ha gjennomgått profetenes ord om Messias, og jødernes ugjerning da de lot korsfeste Jesus, og at Jesus deretter hadde oppstått fra de døde. Apg. 2, 1-37.

I vers 39 sier Peter det samme som siden Paulus også sa til jødene, da han pekte på løftet gitt til fedrene (Abraham, Isak og Jakob – om et kongerike med Messias) – *«For løftet tilhører dere og deres barn (det er kun jødene!) og alle dem som er langt borte (jøder i diasporaen), så mange som Herren vår Gud kaller til seg.»*

Paulus om det samme, fra Apg. 13, 32 og 38-39:

«Og vi forkynner dere evangeliet om det løftet som ble gitt til fedrene. Dette har Gud oppfylt for oss, deres (fedrenes) barn, da han oppreiste Jesus.»

«Derfor skal dere vite, brødre, at ved ham forkynnes syndenes forlatelse for dere. Og fra alt det som dere ikke kunne rettfærdiggjøres fra ved Mose lov, rettfærdiggjøres i ham (Jesus) en hver som tror.»

Dette illustrerer klart for oss at det er Gud som handler med sitt eget separerte/segregerte/utvalgte eiendomsfolk: Israel.

Vit da at da Paulus sa *«...derfor skal dere vite, brødre...»* –

kort sagt uttrykk som VI, OSS, DERE, FEDRENE, BARN, ikke har noe med hedning verdenen å gjøre, men uttrykkene gjelder EKSKLUSIVT JØDEDOMMEN slik det var i aposteltiden, før Israel hadde falt fra Gud. Gud hadde IKKE noe folk ute hos oss hedninger, bare Israel hadde denne status.

Vi i vår tid, kan IKKE lese oss selv inn som rette personer/mottakere av slike løfter og ordninger som var gitt av Gud for Israel!

Paulus sin lære i alle brev, unntatt Efeserne og Kolosserne, har bare å gjøre med jødenes frelse i form av det forventede messianske kongerike på jord, og som skulle opprettes ved Jesu komme fra himmelen når Israel eventuelt hadde omvendt seg som nasjon. Men dette skjedde aldri. Deres fall fra Gud som nasjon, illustreres ved Paulus' ord referert i Apg. 28, 25-28 og skal bli tatt opp senere i artikkelen.

Men i hele tiden med Apostelgjerningene forkyntes Den nye Pakt for Israel, hvorav Jesu immanente komme alltid ble holdt fram samt krav om omvendelse og vanddåp.

I den tidlige tiden var det Peter som ledet an, og han var gitt å gå til Israel innen landets grensemerker. Deretter sendte Gud ut Paulus til Israel i romerriket, UTENFOR Israels egne grenser og lot ham også henvende seg til grekerne/proselyttene som var samlet med jødene i deres synagoger rundt om. Vi har klar referanse til dette i Gal. 2, 7-8:

«Tvert imot: De så at jeg (Paulus) var blitt betrodd å forkynne evangeliet for de uomskårne, likesom Peter for de omskårne. 8: For han som gav Peter kraft til aposteltjeneste blant de omskårne (jødene, Israel), han gav også meg kraft til det blant hedningene.»

Merk: Proselytter hos jødene og i den messianske menighet i aposteltiden, må aldri forveksles med oss regulære hedninger, troende eller ikke. At Gud tillot proselytter å

komme inn, betyr aldri at det Gud hadde gitt den messianske menigheten, var også gitt fritt ut i hele verden! Nei, Guds tilsideholdelse av Israel var ved makt i hele tiden med Apostelgjerningene.

Det fantes intet fritt nåde-evangelium slik vi kjenner det.

Dette evangelium ble ikke etablert før etter at Israel var falt fra Gud i Apg. 28, se vers 27 om deres motvillighet til å omvende seg. Paulus var den siste som talte til Israel fra Gud, og da de ikke ville omvende seg som nasjon (de 11 synagogene i Rom fikk det endelige ultimatum, gjeldene for hele nasjonen) anså Gud nasjonen som helt frafallen og avbrøt all kontakt med dem, og de mistet alle rettighetene og velsignelsene Gud hadde gitt dem i paktene. Noen år deretter kom ødeleggelsen over dem. De ble ødelagt og spredt i verden.

Alle brev, unntatt som nevnt Efeserne/Kolosserne – der troslære og frelseslære holdes fram, var lære til Israel basert på Den nye Pakt til Israels hus og Judas hus.

Tessalonikerne 1 og 2 har aldri vært adressert til oss, menigheten Kristi legeme, og blir heller aldri gyldig lære for oss. Frelshåpet i brev vedrørende Den nye Pakt, var og er det framtidige messianske tusenårsriket der Jesus skal være konge og hans trone på Sion i Jerusalem. Denne forkynnelse ble helt avbrutt av Herren da Paulus fremsatte Guds ultimatum til Israel den gang i Rom, år 60-62. Det var Paulus som talte de siste ordene fra Gud til Israel, og de lød slik:

Apg. 28, 27-28: *«For dette folks hjerte (Israel) er blitt sløvt, deres ører er blitt tunghørte og sine øyne har de lukket igjen så de ikke skal se med øynene, ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet, OG IKKE OMVENDE SEG, SÅ JEG KAN FÅ LEGE DEM (LANDET). 28: Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.»*

Apg. 28, 29.31 viser oss at Paulus ble i Rom i 2 år og fremdeles prøvde å tale til Israel, men uten at de omvendte seg. Vers 31 viser at Paulus forkynte det tusenårige kongerike for Israel til siste slutt. Men mellom dette punktet i år 62 og til Efeserbrevet ble skrevet samme år, hadde Paulus fått en HELT NY ÅPENBARING: Den frie nåden for alle mennesker, for jødene ansås nå å være falt fra Gud som nasjon.

Som jeg skrev innledningsvis ovenfor, ordene om en framtidig opprykkelse sammen med en oppstandelse av døde ved Jesu komme, er ikke adressert til oss.

I Efeserne og Kolosserne – de eneste skriv i Bibelen med troslære for menigheten Kristi legeme – er helt fritt for lære eller noe løfte om en framtid i et tusenårsrike på jord. Det er bare Israel som har et slikt løfte i skriftene.

I disse to lærebrevene bruker Paulus det greske ordet *epiuranos* – for å beskrive hvilket frelseshåp vi er gitt av Gud. Det betyr Himlene over himlene, altså helt overjordisk og er den himmel der Kristus nå sitter ved Guds høyre hånd.

SELVE FORSTÅELSEN AV OPPRYKKELSEN SLIK DET LESES I 1. TESS. 4 ER HELT FEILAKTIG

La meg forklare for leseren at selve opprykkelses-begrepet er feilaktig oppfattet av de fleste bibeltolkere, uavhengig av hvorvidt opprykkelsen skulle gjelde menigheten eller noen annen gruppe troende. Begrepet er blitt forvrengt over en rekke år med misforståelser.

Opprykkelses-læren blir holdt fram på den måten at den skal oppfattes som en ren himmel-reise. Jesus skal komme ned synlig i lufthimmelen og overnaturlig rykke opp til seg alle som tror på ham, etter først å ha oppvekket de troende som har rukket å dø og ligge i sine graver. Og disse skal da sammen tas opp til himmelen og skal for alltid være bosatt i himmelen.

Men virkelighetens 'opprykkelse' er slik:

Jesus kommer ned til jorden for å ta over og etablere det lovte tusenårsriket i Israel (*gresk, **parusia**: Betyr tilstedeværelse, komme*) og i dette momentet samler han sammen alle de messianske troende både jøder og deres proselytter som har overlevd trengselstiden (den store trengsel i Israel, jfr. Åpenbaringsboken) ved å rykke disse opp til seg der han kommer i skyene, for deretter å lande disse ned i Israel/Jerusalem, for de skal være med Herren i hans kongerike som hans medregenter/regjeringsmedlemmer. Se ref. i Åp. 20, 4 om martyrer fra trengselstiden, og i slutten av verset konkluderer Johannes... *«Og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.»*

Disse var nok de samme som i Åp. 7: De 144 000 jødiske stammevis utvalgte til å tjene Gud i trengselstiden. Her sies intet om noen opprykkelse overhodet, bare oppstandelse. Det er sannsynlig å forstå dette dithen at ingen opprykkelse vil finne sted, for det Paulus omskrev i 1. Tess. 4 var antakelig slik det skulle skje *hvis* Jesu gjenkomst skjedde i apostlenes levetid! Åp. 20, 4 taler om forhold i Israel og Jesu medregenter/regjering på jord i tusenårsriket. Ikke oppe i himmelen.

Opprykkelsen, ei heller oppstandelsen av graver på jord, er aldri noe som er tiltenkt å skulle hente mennesker opp fra jorden og plassere dem i himmelen der oppe hos Gud. Det råder total misforståelse omkring dette.

Når vi så i tillegg er gitt å vite ut fra Bibelen, at dette profeterte og lovte tusenårige kongeriket i Israel med Jesus som konge, bare er lovt Israel, så er alle andre automatisk utelukket fra denne sfæren.

Dan. 2, 44 er klar på at bare Israel er gitt å utgjøre et slikt kongerike:

«Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike

som i all evighet ikke skal ødelegges. DETTE RIKET SKAL IKKE BLI OVERGITT TIL NOE ANNET FOLK (ENN JØDENE). DET SKAL KNUSE OG GJØRE ENDE PÅ ALLE DE ANDRE RIKENE, MEN SELV SKAL DET STÅ FAST I EVIGHET.»

Vi, menigheten, er ikke gitt noe landløfte og skal ikke 'arve landet' og bli medlemmer i tusenårsriket i Israel. Vi har et helt annet frelseshåp: Himmelen over himlene, der oppe hos Gud. Bare Paulus fikk denne åpenbaringen, for oss.

Vi må også få inn det faktum at den profeterte 'Store Trengsel' (Jfr. Matt. 24, 21-22) – tiden da Israel skal gjennomgå en utrenskning fra Guds side, som ender opp med en frelst rest av landet med 1/3-del jfr. Sak. 13, 8, – ikke er en aksjon som rammer hele verden. Det rammer kun Israels land på grunn av deres opphopete synder og ugudelighet i tidene ute hos oss hedningefolk siden spredningen i år 70. Herren skal hevne seg på dem og avkreve dem bot for å ha trampet på Jesu navn og talt ille om ham, slik Esek. 36, 23 uttrykkelig lærer:

«Jeg vil hellige mitt store navn (Jesus Kristus), som er blitt vanhelliget blant folkene, det som dere (jøder) har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne (hedningnasjonene blir vitner til Guds avstraffelse av Israel!) at jeg er Herren, sier Herren Herren (Jesus Kristus), når jeg helliger meg på dere (Israel) for deres øyne.»

Paulus bruker det samme uttrykk som Jesus brukte (englene skal samle de troende) – og skrev i 2. Tess. 2, 1:

«Vi ber dere, brødre, når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme (parusia) og VÅR SAMLING HOS HAM...»

JESUS i Matt. 24, 31: «Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og DE SKAL SAMLE HANS UTVALGTE...».

HVA SLAGS HIMMELFERD ER LOVT

TIL OSS, MENIGHETEN UNDER NÅDEEVANGELIET?

Før vi går inn i detaljer i dette, la det være helt uomtvistelig klart: Det er bare Efeserne og Kolosserne som inneholder tros- og frelseslære skrevet spesielt til menigheten. Alle andre epistler i NT som har troslære, var gjeldende Israel og Den nye Pakt som Gud tilbød dem gjennom apostlenes virksomhet gjengitt i Apostelgjerningene som utgjør en tidsperiode på 30 år.

Derfor finner vi ikke noe om oppstandelse, opprykkelse, tusenårsrike, Jesu fysiske komme, trengselstid osv. i disse lærebrev til oss.

Nevnelse av apostler og profeter og annet i Ef. 4, 11 er kun i definitiv fortid; det finnes ikke lenger og det er passé.

Grunnen er enkel: Israel var falt fra Gud da Paulus skrev Efeserne i år 62, og Den nye Pakt til dem samt alt vedrørende nådegaver og mirakler var dermed tilbakekalt og ute av effekt. Fra da av var det bare det nye evangeliet fra Paulus som gjaldt: Den frie nåden fra Gud ved tro på Kristus, ikke av gjerninger, men det er en Guds gave (Ef. 2, 8).

Dette nye frelsesevangelium kom til ved at Gud (se Ef. 3, 1-9) åpenbarte Paulus en hemmelighet ikke tidligere åpenbart noe menneske; nemlig at han nå tillot hedningeverden å ha en direkte-frelse hos Gud (ikke lenger bare proselytter!) og at vi hedninger i troen dermed hører til 'legemet' – altså den totale troende menighet der Kristus nå er hode og øverste pastor. Skilleveggen mellom jødedom og hedningeverden er revet ned og Israel er satt ned på vårt nivå og er ikke lenger hode for nasjonene. De er bare én av mange nasjoner. Ef. 3, 11; Ef. 2, 14-15.

Det er i allfall to spesifikke bibelsteder som gir oss en pekepinn på hva Gud vil gjøre for menigheten, og at dette vil skje på én gitt kalenderdag ikke så langt inn i

framtiden.

Først finner vi Paulus' ord i Ef. 4, 30:

«Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som dere har fått som segl til forløsningens dag.»

Med andre ord, det er en gitt dag – bare Gud vet hvilken dag dette er – i fremtiden der den kristne nådefrelste menighet kommer inn i sluttbefrelsen og tas inn i det himmelske, der Kristus nå er hos Gud. Bruken av akkurat dette uttrykket peker jo opplagt på en dag som er lenge forventet og ønsket, og vi som troende vil oppleve det som en forløsning...ENDELIG nå er vi fremme!

Så har vi de kjente formaningene i Kol. 3, 1-4 som taler om himmelen der oppe i motsetning til det jordiske her nede:

*«Er dere da oppreist med Kristus så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. 2: La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. 3: Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud. 4: **Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.**»*

Jeg kan ikke si at dette *ikke* kan være noe i likhet med det som har å gjøre med opprykkelsen i 1. Tess. 4 – at de troende skal tas like opp til himmelen, kanskje omgitt av skyer, jfr. Jesu himmelfart i Apg.1, 9-10.

Men jeg tror ut fra det vi nettopp har lest i Kol. 3, at det heller kan være en overnaturlig overførsel inn i den himmelske dimensjon ved Guds kraft og makt.

Ikke tenk *vertikalt* eller *horisontalt* med vanlig jordisk bevegelsesmønster. Dette er heller et suverent overnaturlig inngrep av Gud, og kan antakelig sammenliknes rent opplevelsesmessig som om du plutselig bare befinner deg i det himmelske. Ingen lang reise gjennom verdensrommet eller

liknende. Heller ikke nevnes noe om at engler skal samle oss og ta oss opp i luft-himmelen, slik det vil være med de troende jøder som overlever trengselstiden slik jeg har nevnt.

Det vil ikke være noen fysisk jordisk oppstandelse av døde opp fra gravene, men de som har dødd i troen de vil bare oppleve at de befinner seg i himmelen idet Gud oppvekker de der hos seg.

Bruken av uttrykket «...åpenbares med ham i herlighet» er en betegnelse som kan knyttes til himmelen der oppe og ikke det jordiske.

Det vil være ulogisk og uforståelig at Paulus formaner oss her i dette liv til å ha vårt sinn innrettet mot det himmelske der Kristus er hos Gud, og så for deretter at Gud lar oss åpenbares med Kristus i vår slutfrelse her nede på jorden! Så det er helt klart at det er en ren himmelfrelse vi har i vente, og ikke en jordisk.

I dette jeg nå har påpekt, så er det innbygget en genial 'bonus' for den troende kristne som har avgått ved døden før Gud gjennomfører slutfrelsen for hele den kristne menighet.

Når vi dør så er vi virkelig døde. Vi våkner ikke opp en dag, døde. Vi er derimot helt borte og har ingen opplevelser eller noen form for liv. Det vil være som om man ikke var født. Bibelen kaller det ofte for en søvn.

Denne perioden da en kristen er i dødens favn, vil oppleves som om INGEN TID HAR PASSERT fra han døde og til han står frelst hos Gud i det himmelske.

Det blir som om man i dødsøyeblikket går ubemerket rett inn i det himmelske, som om man ikke hadde dødd. Om det går bortimot 2000 år for de tidlige kristne i dødens favn, eller for en nåtidig kristen som kanskje ligger død i to år – ingen av dem vil ha følelse av at noe er skjedd mellom det at de var i live på jorden og det at de plutselig står i

himmelen. Kan du se dette? Gud frelser oss på en helt suveren måte, og nesten helt umulig å forstå for våre begrensede hjerner og sinn.

Den som dør i troen, vil ikke merke at årene har gått. Han vil bare kunne føle på dette dersom han blir fortalt i himmelen, at det er gått så og så mange år siden han døde. Men slike undringer og tankebilder vil nok ikke ta så mye plass, blendet som man vil bli av den himmelske herligheten der oppe. Alt annet blir ganske så ubetydelig mot dette! Ingen vil lengte tilbake til jorden og livet her nede, det er helt sikkert.

FOR AT LESEREN SKAL KUNNE FÅ ET
INNTRYKK AV HVA STORE DELER AV
KRISTENHETEN LÆRER, SÅ SE DENNE
VIDEO FRA JOHN ANKERBERG SHOW.

Mine kommentarer til det disse tre bibel-teologene holder fram er begrenset til noen få av uttalelsene de kommer med, siden jeg allerede har behandlet det meste som kan sies om dette med feil forståelse av 1. Tess. 4 og 'Opprykkelsen'. Videoen er på engelsk, men jeg regner med at de fleste vil forstå språket.

Vi møter tre, i USA, meget kjente bibellærde kristen-ledere. De taler til store forsamlinger, har skrevet en rekke bøker og bibelkommentarer og kan ses ofte i kristne TV-media i Amerika. De hører ikke til noen ekstreme falsk-lære sekter, og jeg holder dem for å være solide og fine kristne bibelpredikanter. Men selv troende av dette kaliberet kan glippe litt hva gjelder slike emner som hører inn under Bibelens lære om Jesu gjenkomst. På fagspråket: Eskatologi.

Vi møter Dr. Ed Hindson, professor ved Liberty Universitet, Dr. Mark Hitchcock, professor ved Dallas Theological Seminary og pastor for 'Faith Bible Church', samt Dr. Ron Rhodes, lærer ved Dallas Theological Seminary.

John Ankerberg, Talk-Show verten, sier at disse tre er noen av de mest bibellærde teologene i hele USA, så de er altså ikke hvem-som-helst.

MINE BEMERKNINGER:

Dr. Hitchcock mener at Joh. 14, 1-3 der Jesus taler om at det i hans Fars hus finnes mange rom, taler om himmelen der oppe hos Gud.

Dette er ikke riktig konklusjon. Jesus taler jo om sitt komme tilbake til jord, og da skal hans apostler og alle de andre messianske troende jøder bli bosatt i tempelkomplekset i Jerusalem, der de skal tjene som medregenter i Jesu kongedømme. Her må vi også ta med at dette tempelet er ikke det som var i aposteltiden (og ble ødelagt i år 70), men det nye tempelet som ses i Esek. 40-48 der det blir nøye beskrevet. Det er tidenes mest fabelaktige tempel for Herren, og det er i dette at Jesus selv og hans medregenter skal holde hus i tusenårsriket.

Dessverre så tar Hitchcock og hans øvrige kollegaer feil når de påstår at Jesus talte om himmelen der oppe. Jeg har ikke plass til detaljert gjennomgang her om Esek. 40-48 men les det i din Bibel! I Esek. 41, 6 finner vi at det listes opp en mengde med siderom (kontorer? Leilighets-komplekser?) – *«Siderommene lå det ene over det andre i tre etasjer, tretti i hver etasje...»*. Dette er bare en seksjon av det enorme tempelet, og har altså 90 rom fordelt over tre etasjer! Det er dette Jesus snakket om, da han sa «I min Fars hus er det mange rom», Joh. 14, 2.

Dette er, slik Jesus sa det den gangen i form av billedlig tale, allikevel her på jorden og ikke oppe i himmelen. Han sa jo: Jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere. Dette kunne peke på himmelen der oppe. Men det var billedtale for at Jesus skulle gå (bort) – altså dø, og slik

sone synden, slik at han siden, når han kom tilbake, kunne ta disiplene til seg i tempelet. Men siden Jesus IKKE kom i apostlenes levetid, blir ikke dette realiteter for disiplene som fulgte Jesus den gang. De ble i stedet fanget opp av den frie nåden som Gud åpenbarte i år 62 for Paulus – og både Paulus og alle de øvrige troende fra denne tiden, vil forenes med menigheten – altså oss – idet Gud oppvekker dem fra de døde direkte oppe i himmelen! Men de som da vil fylle rommene som blir bygget i det millennenistiske tempelet i Esek. 40-48 det er disse som jeg henviste fra Åp. 20, 4 – de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.

Dr. Ron Rhodes nevner 1. Tess. 1, 9-10 – og jeg viser versene siden jeg ikke har gjort det ovenfor:

«For de forteller selv om den inngang vi fikk hos dere. Dere omvendte dere til Gud fra avgudene, for å tjene den levende og sanne Gud. 10: Og vente på hans Sønn fra himlene – han som Gud oppvakte fra de døde, Jesus, han som frir oss fra vreden som kommer.» (Paulus henvendte seg her til grekerne, proselytter).

Feilaktig hevder da Rhodes at opprykkelsen i 1. Tess. 4 er en separat hendelse der Jesus ikke kommer ned til jorden, men bare til skyene og rykker de troende opp til seg, underforstått – for å ta de opp til himmelen. Men Paulus' bruk av det greske ordet parusia er helt klart bare anvendbart for å påpeke at Jesus kommer fysisk ned på jord for å være tilstede der hos sine troende. Parusia-ordet kan ikke brukes om at Jesus formodentlig skulle bare komme ned til lufthimmelen.

Som alt nevnt tidligere, Jesus kommer helt ned til jorden (parusia) men på sin vei hit så stanser han opp i lufthimmelen/skyene og samler opp alle messianske troende jøder og proselytter i Israel og forflytter disse ved englers hjelp, ned til Israel/Jerusalem. Dette er ikke en verdensvid operasjon, men det skjer lokalt bare i Israel –

et område ikke større en Hedmark fylke!

Alle tre professorene i TV-programmet vist ovenfor, lider av den samme store general-tabben: De innser ikke at det er Paulus sin omtale av den troende jødedom og dens proselytter som er klientene i dette scenariet. Ikke menigheten. Og har man fått dette galt, ja da blir alt det øvrige i denne utlegningen av Bibelen galt.

Dr. Ed Hindson gjør i intervjuet et poeng av at man *ikke* venter på Antikrists komme, men på Jesu gjenkomst. Det nevnes at det ikke finnes noe spesielt tegn som går forut for dette med opprykkelsen i 1. Tess. 4. Men begge disse uttalelsene er også helt feil.

I 2. Tess. 1, 10 taler han om dagen da Jesus kommer (*parusia*) for å vise seg herlig i alle sine hellige. I samme brev kapittel 2, vers 3 sier Paulus klart at det er et tegn som først må oppfylles FØR Herrens komme kan skje, nemlig Israels frafall fra Gud samt den påfølgende framståelsen av Antikrist:

«La ingen bedra dere på noe vis! For først må FRAFALLET KOMME (det kom i år 62 e. Kr., jfr. Apg. 28, 25-28) – og SYNDENS MENNESKE (Antikrist) åpenbares, FORTAPELSENS SØNN.»

Begge Tessalonikerbrevene der det tales om Jesu komme, taler bare om hans komme HELT NED TIL JORD, og det finnes ingen bibelsk 'opprykkelse' der hensikten skulle være å hente kristne opp til himmelen bort fra jorden. Dette er en menneskeskapt vinkling og fordreining som ikke finner noen støtte i Bibelen.

Ingen av bibelprofessorene vil forstå at Jesu immanente (overhengene) komme **kun var i effekt i tiden med Apostelgjerningene**. Det var jo fordi de messianske jødene og deres proselytter ikke kunne vite dagen for hans komme, at det ble ansett som overhengende. Nemlig: Gud skulle sende ned Jesus til dem SÅ SNART HAN ANSÅ AT ISRAEL HADDE OMVENDT

SEG TIL HAM. Men denne nasjonale omvendelsen fant aldri sted. Det gikk galt med Israel, og ultimatumet ble framsatt av Paulus på Guds vegne, slik vi leser av Apg. 28, 25-28 særlig vers 27: *De ville IKKE omvende seg så Herren kunne lege landet.*

Samtlige tre bibelprofessorer i programmet anser at opprykkelsen skal være en redningsaksjon (henviser til 1. Tess. 1, 10 han som frir oss fra vreden) for å ta menigheten opp fra jorden før en verdensvid krig og katastrofe kommer i endetiden. Dette er riv ruskende galt. Det er bare Israel som får denne katastrofen over seg.

Men det er helt klart at denne katastrofen ikke er annet enn at Gud holder et sluttoppgjør med den frafalne sionistiske nasjonen Israel, og tukter dem og rensker dem for ugudelige elementer og slik skaper en Kristus-troende nasjon som skal være med Kristus i tusenårsriket ved hans gjenkomst.

Jer. 30, 7 kaller spesifikt trengselstiden ved navn, og sier:

«Ve! Stor er den dagen, det er ingen som den. EN TRENGSELSTID ER DET FOR JAKOB. Men han skal bli frelst fra den.»

Jakob ble gitt et nytt navn etter møtet med Herrens engel, som slo hans hofteledd i ulage: **Israel**. Dagen som nevnes her, er de syv årene med trengsel og utrenskninger i Israel gjennom overnaturlige tegn og plager. Jeremias skrev: Det er ingen som den. Det samme som Jesus også sa om trengselstiden: *«For da skal det bli en trengsel så stor som det ikke har vært fra verdens begynnelse til nå...»* Matt. 24, 21.

Det er altså ikke noen verdensvid krig eller atom-katastrofe eller at det skal regne meteorer over hele verden, slik en ofte ser i de vanvittige forsøplende Hollywood-produksjonene, alle deres forvrengte katastrofefilmer som de

liker å skremme publikum med.

Det er Israel som skal tas i et oppgjør med Gud og Kristus.

MENIGHETEN SKAL TAS TIL HIMMELEN PÅ GRUNN AV AT GUD AVSLUTTER TIDSHUSHOLDNINGEN MED NÅDEEVANGELIET OG GJENOPPTAR SITT PROFETISKE PROGRAM FOR ISRAEL OG KONGERIKET

Som nevnt tidligere, Esek. 36, 23 mv. forespeiler tydelig at hedningenasjonene skal være som vitner til hvordan Gud hamler opp med det ugudelige sionistiske Jesus-foraktende Israel, på grunn av deres onde ferd og bespottelser mot Herren i århundrene som er løpt siden de ble spredt i verden!

Da vet vi at det ikke er verden som rammes av en trengselskatastrofe, men Israel! Det er Israel som har spottet Jesus og motarbeidet kristenheten på mange måter, ikke verden. Selv om det finnes diverse ateister og humanister i verden, så er de stort sett ikke sammenlignbare med Israel, som jo en gang var Guds utvalgte nasjon. De hadde en pakt med Gud som de brøt. Og de avviste tilbudet om en ny pakt da apostlene stod fram. Det påfaller Israel et mye større ansvar nettopp derfor, og de må ta konsekvensene av sin onde framferd og får straffen som rammer dem i Den store Trengselstiden.

I Åp. 19 og videre, ser vi at Jesus kommer fra himmelen ETTER at alle plagene og straffetegnene har rammet Israel og herjet dem i nær 7 jødiske år (á 360 dager). Det er et Israel som ligger nede og er i ferd med å bli totalt utslettet som får oppleve at Kristus kommer ned med sine englehærer for å redde den rest av troende jøder som ennå er i live og har holdt ut. Dette er helt i tråd med Jesu ord i Matt. 24, 22:

«Og dersom ikke de dager ble forkortet (avbrutt, stoppet),

da ville intet kjød bli frelst (reddet fra trengselsplagene)! Men for de utvalgte skyld (den troende rest av jødene, se Sak. 13, 8 som gir oss 1/3-del jøder reddet) skal de dager bli forkortet (stoppet).»

Det er i det Jesus kommer for å ende trengselstiden og redde den overlevende tredjedel av troende jøder, at han ut fra Paulus' lære i 1. Tess. 4 skal rykke disse opp i skylaget til seg, og lande dem trygt i Israel/Jerusalem.

Allikevel, så gjentar jeg at det er mulig at i dette scenario vil det kanskje IKKE bli noen opprykkelse, nettopp fordi Åp. 20, 4 ikke nevner annet enn at «*..og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.*»

Det synes som om dette med opprykkelse opp i skyer for å møte Jesus, BARE var dersom han kom tilbake i apostlenes levetid. Dette kan ikke fastslåes helt hundre prosent, så tanken må stå helt åpen som en fri tolking og ikke noen bastant fastslåelse av Bibelen.

Uansett så gjelder opprykkelse eller ingen opprykkelse – bare den troende jødedom som overlever den store trengselstiden som Åpenbaringsboken dreier seg om i hovedsak.